

ZWERKBAL & ANDER QUARANTAINEELEED

Zwerkbal & ander quarantaineleed

student en docent in tijden van corona

Marijke Kolk
Noah Moeys
Xander Zwemstra

Uitgeverij Blooming
Zoelen
2020

Copyright © 2020 Marijke Kolk, Noah Moeys, Xander
Zwemstra

Omslagontwerp Erik Kanters
Omslagillustraties Leontine Haverhals/@leo_lemontea
Vormgeving binnenwerk Walter Kleffens

ISBN 978-90-8306-561-8
NUR 401

uitgeverijblooming.nl

Deze columns van docent Journalistiek Marijke Kolk en studenten Journalistiek Noah Moeys en Xander Zwemstra werden in het voorjaar van 2020 gepubliceerd op Trajectum, onafhankelijk journalistiek platform voor Hogeschool Utrecht.

Voorwoord	7
Vooroordelen Marijke Kolk 10 maart	11
Onverwacht contact Xander Zwemstra 18 maart	15
Nuchtere oudjes Noah Moeys 18 maart	19
Alles online Marijke Kolk 24 maart	23
Huisheld Xander Zwemstra 31 maart	27
Een nieuwe hobby Noah Moeys 1 april	31
Meer dan een virus Marijke Kolk 7 april	35
Nieuwe ruimte Xander Zwemstra 14 april	39
Blijje Pubers Noah Moeys 15 april	43
Fake news Marijke Kolk 21 april	47
Stille zomer Xander Zwemstra 18 mei	51
Zwerkballen op het IBB Noah Moeys 6 mei	55
Digitale trombose Xander Zwemstra 2 juni	59
Famous Parties Noah Moeys 20 mei	63
Alles is anders Marijke Kolk 12 mei	67

Voorwoord

'We leiden op voor banen die nu nog niet bestaan.' Ik hoor het me nog zeggen, op een jaaropening voor studenten, medewerkers en partners. Allemaal samengekomen in een grote zaal – het lijkt een eeuwigheid geleden.

Het is waar, we leiden op voor een onzekere toekomst. Maar dat die toekomst zó onzeker kan zijn; dat onze manier van leren, werken en leven zó plotseling zou veranderen, dat had ik nooit gedacht. Even was alles tot stilstand gekomen. Onderwijs. Onderzoek. Allemaal volgden we vanuit huis gespannen het nieuws over de wereldwijde pandemie die onze eigen wereld steeds kleiner maakte. Elkaar ontmoet-

ten, samen werken, leuke dingen doen; van de een op de andere dag kon het niet meer. Of leek het niet meer te kunnen.

Want wat zijn we in korte tijd ver gekomen! Studenten, docenten, medewerkers; ze hebben een bewonderenswaardige wendbaarheid en aanpassingsvermogen getoond. We hebben er samen de schouders onder gezet en grote stappen gemaakt in het onderwijzen, leren, onderzoeken, ondersteunen én ontmoeten op afstand. Natuurlijk missen we het directe contact. Elkaar in de ogen kunnen kijken, de lichaamstaal. Daar staat tegenover dat we in crisistijd een enorme gemeenschapszin laten zien; iedereen wil elkaar helpen om het onderwijs en onderzoek te laten slagen. Het is de HU-gemeenschap van zijn beste kant.

Trajectum heeft die HU-gemeenschap in coronatijd voelbaar gemaakt. De gemeenschapszin, het sociale gemis, de dingen die fout en die beter gaan, de persoonlijke ervaringen, de frustraties en de collectieve inspanningen; op Trajectum zijn ze allemaal langs gekomen

in blogs, achtergronden, interviews – en columns.

Het wordt nooit meer zoals het was. Dit boekje zal ons aan een moeilijke, bijzondere tijd blijven herinneren. En aan onze veerkracht en gemeenschapszin, die mij optimistisch maken over de toekomst. Het zou mij niet verbazen als we door onze ervaringen nóg beter kunnen opleiden en studeren voor banen die nu nog niet bestaan. Voor een onzekere toekomst.

Jan Bogerd,
Collegevoorzitter Hogeschool Utrecht

Vooroordelen

- Marijke -

Of ze last had van discriminatie, vroeg ik een van mijn studenten van de week, toen we even ‘een bakkie’ deden om bij te praten. Ze was als baby geadopteerd uit China en het was nog maar kort geleden dat Chinese studenten in Wageningen in hun studentenflat geconfronteerd werden met plas en poep in de lift en doodsverwensingen als ‘DIE (als in dood) CHINESE’ en ‘CHINESE CORONA’ op de muren.

‘Het valt wel mee’, zei ze. Waarmee ze bedoelde: niet meer dan anders. Want ja, op Koningsdag was er ‘Ching Chang Chong’ naar haar

geroepen. En nu sloeg ze ons nationale feestje daarom maar liever over. En ja, ze probeerde tegenwoordig wat vaker haar hoesten in te houden, want mensen zouden misschien toch sneller denken dat... ‘Je bent zo bescheiden’, zei ik op een gegeven moment. ‘Ik ben bescheiden omdat het gevoel er altijd is dat ik gediscrimineerd kán worden’, reageerde ze.

Het was de dag nadat ik uitgebreid met een collega, als kind van zes geadopteerd uit Zuid-Korea, had gesproken over haar frustraties. De collega zei me dat ze vaak werd aangezien voor Chinees en dat ze op straat geregeld werd toegeschreeuwd: ‘Loempia!’ of ‘Lijst’ of ‘Poepchinees!’ Ze vertelde dat haar zoon in het kringgesprek op school had gezegd dat hij in Azië was geweest en de juf tegen de klas zei: ‘Daar zijn allemaal spleetogen.’ Ik luisterde met open mond.

In mijn hoofd zag ik mijn klasgenootjes van vroeger (lagere school) ‘Hanky Panky Shanghai’ zingen en daarbij hun ogen tot spleetjes trekken. Met de familie naar de Chinees bete-

kende als kind automatisch het grapje ‘sambal bij?’ Ik dacht aan recente krantenkoppen: ‘Oei, wat groeit het gele gevaar snel!’ en ‘Zijn de Chinezen de allergenste toeristen ter wereld?’ Mijn hoofd maakte in een paar minuten overuren.

‘Zijn er eigenlijk Aziatische rolmodellen in ons land?’ vroeg ik de collega. ‘Ja, Sandra Reemer was dat, je weet wel, die altijd ‘Kroepoekje’ werd genoemd. En Ushi, het alterego van Wendy van Dijk, een vrij onnozel typje.’ Bij mij kwam ‘meneer Cheung’ op, de Chinees in ‘Ik hou van Holland’, die weinig toonvast onnavolgbare versies van bekende liedjes zong. Een armzalige score, qua rolmodellen.

Door het coronavirus, met als ‘toppunt’ de carnavalskraker ‘Voorkomen is beter dan Chinezen’ is er ineens aandacht voor discriminatie tegenover deze vergeten groep. Vergeten, misschien juist door hun bescheiden aard. Het topje van de ijsberg is nu zichtbaar geworden. Een ijsberg die, ondanks de opwarming van de aarde, nog niet lijkt te smelten.